

4.Pf.20.754/2014/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Rosonczy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rosonczy Enikő ügyvéd) által képviselt felperesnek, a Dr. Oros Csaba Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Oros Csaba) által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. február 27. napján kelt 62.P.21.437/2012/40. sorszámú ítélete ellen, az alperes részéről 41. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 300.000 (háromszázezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében elsődlegesen 69.000 font és ennek kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy az alperessel 2006. augusztus 23. napján megkötött kölcsönszerződése érvénytelen; a jelen eljárást megelőzően kibocsátott fizetési meghagyást követően tanúsított alperesi magatartás alapján jutott arra a következtetésre, hogy őt az alperes megtévesztette, mivel nem állt szándékában a kölcsönt határidőre visszafizetni. A megtámadási határidő akkor kezdődött, amikor az alperes nem ismerte el a perbeli követelést. Előadta, hogy a szerződéskötéskor is megtévesztette az alperes, mivel egy gazdasági társaság ügyvezetőjeként tüntette fel magát és valótlan feltételekről adott tájékoztatást. Másodlagosan - amennyiben a bíróság a szerződést érvényesnek találja - a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 100.000 euró összegű kölcsön és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes nem vele, hanem az általa képviselt céggel kötött kölcsönszerződést. Ő esetlegesen sortartásos kezesként tartozna helytállni a gazdasági társaság nem teljesítése esetén.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 eurót, valamint ennek kamatát, továbbá döntött a perköltség viselése tárgyában is. Az elsőfokú bíróság a perbeli kölcsönszerződés vizsgálata és a peres felek személyes meghallgatása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés a felperes

mint hitelező és az alperes mint adós között jött létre. Nem találta alaposnak az alperes azon védekezését, hogy a kölcsönt nem ő, hanem az általa képviselt gazdasági társaság vette fel. A felperes szándéka egyértelműen arra irányult, hogy a barátja fiának, az alperesnek nyújtson kölcsönt, amivel az alperes is tisztában volt. Hangsúlyozta az ítélet, hogy a pénz átutalása is az alperes bankszámlájára történt. A kölcsönszerződés aláírásából sem vonható le az a következtetés, hogy azt egy gazdasági társaság kötötte volna, a cég neve és cégjegyzése helyett azon kizárólag az alperes neve szerepel és hiányzik a cég bélyegzője is. Mindezeket támasztja alá az alperes 2011. október 4-ei elektronikus levele is.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes megtévesztésre történő hivatkozását sem. A perben előadott alperesi védekezés - miszerint a kölcsönszerződést nem ő, hanem egy gazdasági társaság kötötte - nem jelenti, hogy a felperest szerződéskötéskor az alperes megtévesztette volna. Nem érinti továbbá a szerződés érvényességét az sem, hogy a kölcsön felhasználásával kapcsolatban a felperes esetlegesen pontatlan tájékoztatást kapott. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 100.000 euró és járulékai megfizetésére kötelezte. A perköltség viselése tárgyában a Pp. 78. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott, különös tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés adósaként őt jelölte meg. A kölcsönszerződésből egyértelműen megállapítható, hogy ő mint egyszerű, sortartásos kezes felel a követelés teljesítéséért, amennyiben a beruházás megghiúsul. Ezen kitétel nem szerepelt volna a szerződésben, amennyiben az adós maga lett volna. A kezes pedig a Ptk. 274. § (1) bekezdése szerint megtagadhatja a teljesítést, amíg a követelés a kölcsönszerződés adósától, a román gazdasági társaságtól behajtható. A peradatokból megállapítható, hogy a gazdasági társaság nevében történő aláíráshoz nem volt szükség pecsétre, erre utal a csatolt aláírási címpéldány is. Bizonyította azt is, hogy a számlájára átutalt pénzüsszeget továbbította a gazdasági társaság számlájára, a kölcsön rendeltetési helyére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Tévesnek tartotta azt az alperesi álláspontot, miszerint az alperes a román gazdasági társaság nevében szabályszerűen írt alá és a cégszerű aláíráshoz nem volt szükség a cég pecsétjére. Kiemelte, hogy a cégjegyzés módját a társasági szerződés szabályozza [2006. IV. törvény 12. § (1) bekezdés e) pontja], az alperes pedig a cégjegyzés szabályos voltára való állítását társasági szerződéssel nem igazolta. A román közjegyzői okiratokba foglalt szerződéseken szerepelt a szerződő cég képviselőjének - az alperesnek - az aláírása mellett a cég pecsétje is, így feltételezhető, hogy a cégszerű aláíráshoz ez is szükséges, de legalábbis a cég előírt, előnyomott vagy nyomtatott nevének feltüntetésére mindenképpen szükség van. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződést az alperessel kötötte, a fizetési meghagyás kibocsátásáig ezt az alperes sem vitatta. Szerinte nem volt jelentősége annak, hogy az alperes hogyan fekteti be a kölcsönvett összeget. Utalt a 2013. február 21-i jegyzőkönyvre, miszerint a felek egyezően előadták, hogy a projekt befejezésétől függetlenül öt évre tud kölcsönt adni, továbbá az alperes előadta azt is, hogy szándékában áll a pénzüsszeg visszafizetése, aminek a mai napig nem tett eleget.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a releváns tényállást helyesen állapította

meg, a másodfokú bíróság az abból levont jogkövetkeztetéssel és annak indokaival is egyetért, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki: osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a kölcsönszerződés a felperes és az alperes között jött létre. A kölcsönszerződésben az alperes mint az cég ügyvezető igazgatója és tulajdonosa szerepel, azonban adósként maga a gazdasági társaság szerződő félként megjelölve nincs. Helyesen hivatkozik a felperes fellebbezési ellenkérelmében a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 12. § (1) bekezdés e) pontjára, miszerint a társasági szerződésben meg kell határozni a társaság képviselőjét, ideértve a cégjegyzés módját is. Az alperes az eljárás során nem csatolta az ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság társasági szerződését, így nem volt megállapítható a cégjegyzés pontos módja. Az iratoknál elfekvő hiteles cégálírási nyilatkozat a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. V. törvény 9. § (1) bekezdése értelmében csupán azt szolgálja, hogy a cégjegyzésre jogosultnak a cég nevében oly módon, illetve formában kell aláírnia, ahogyan azt a hiteles cégálírási nyilatkozat tartalmazza. Mindezekre tekintettel - a Ptk. 207. § (1) bekezdése alkalmazásával is - minden kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a felperes az alperes mint magánszemély részére nyújtotta a perbeli kölcsönt. Ezt támasztja alá az is, hogy a kölcsön folyósítása az alperes, nem pedig a gazdasági társaság bankszámlájára történt. Nincs jelentősége annak, hogy az alperes a rendelkezésére álló kölcsönt a gazdasági társasába, illetve egyéb projektbe befektette-e, ezen okból kifolyólag a gazdasági társaság nem vált a perbeli kötelelem alanyává.

Az alperes azzal is védekezett, hogy a kölcsönszerződés értelmében a tartozás megfizetéséért sortartó kezési kötelezettséget vállalt. Az alperes tévesen hivatkozott a kezesség szabályára, ugyanis a szerződésben csupán nyomatékkal vállalt garanciát a felperesi kölcsön visszafizetésére abban az esetben, ha a projekt nem készülne el eladásra. Ezen nyilatkozatból nem lehet azt a következtetést levonni, hogy e kötelezettség biztosítéki jellegű lett volna.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) pontja, (5) bekezdése alkalmazásával állapított meg és a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelte a felperesi képviselő által kifejtett tevékenységre tekintettel.

Budapest, 2015. június 9.

. Németh László s.k.
tanácselnök

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: